

Arrest

nr. 64 547 van 8 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 augustus 2010, verklaart er zich op 23 augustus 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 22 maart 2011, aangetekend verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Narowal. U zou een Ahmadi zijn. In uw thuisdorp zou u verantwoordelijk zijn geweest voor de religieuze opvoeding van kinderen. In 2005 zou u ruzie hebben gekregen met maulvi Khalid, de lokale leider van de Khatme-e-Nabuwat. Zij zouden u geslagen hebben. U zou hierna naar Lahore vertrokken zijn, waar u als vertegenwoordiger werkte. In december 2008 zou u door de politie opgepakt zijn. Een u onbekend persoon zou u immers beschuldigd hebben van prediking. Na enkele dagen zou u vrijgekomen zijn, mits betaling van smeergeld. U zou naar Gujranwala vertrokken zijn, waar u opnieuw als vertegenwoordiger werkte. Op 4

augustus 2010 zou de politie u gezocht hebben in uw ouderlijk huis. Uw vader zou u gewaarschuwd hebben. Er zou een "FIR" tegen u bestaan en u vreesde de doodstraf. U zou uw oom gecontacteerd hebben om uw vlucht te regelen. U zou doorgewerkt hebben tot u op 21 augustus 2010 Pakistan verlaten heeft. Met behulp van een u onbekend paspoort zou u een vlucht naar België, met tussenstop in Turkije genomen hebben. Op 23 augustus 2010 diende u een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: schooldocumenten, een aanvraag tot een klacht en haar vertaling en een klacht bij de rechtbank en vertaling. Na uw gehoor stuurde u een kopie van uw identiteitskaart door."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- de verklaringen van verzoeker betreffende zijn juridische problemen waren uiterst vaag en ongeloofwaardig;
- verzoekers' totale gebrek aan interesse in de verdere ontwikkeling van zijn rechtszaak breekt het geloof in de authenticiteit van de door hem voorgelegde klachtenbrief af;
- verzoekers' vage kennis rond de "FIR" (First Information Report) die tegen hem werd ingediend, breekt het geloof in de door verzoeker ingeroepen vrees voor deze aanklacht af;
- gezien bovenstaande vaststellingen die de algemene geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen ondermijnen, kan er ook geen geloof meer worden gehecht aan zijn bewering problemen te kennen met de "Khatme-e-Nabuwat";
- er kan geen geloof kan worden gehecht aan de vluchtroute van verzoeker.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, 2 van het vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48/3 en 52 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 10, 1 d van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad dd. 29 april 2004.

Verzoeker geeft aan melding te hebben gemaakt van het feit dat hij behoort tot de Ahmadi-gemeenschap van Pakistan en verwijst naar internationale rapporten waaruit zou blijken dat de diverse religieuze fracties in Pakistan nog steeds overhoop liggen en daarbij de burgerbevolking niet ontzien wordt. Verzoeker voert aan dat het Ahmadi-geloof buiten de wet werd gesteld bij Pakistaanse wet waardoor er tot zelfs doodstraffen staan op het preken van het geloof zodat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om de bescherming in te roepen van de staat waartoe hij behoort.

Verzoeker werpt op geen jurist te zijn waardoor hem niet kan worden verweten dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Verzoeker wenst er op te wijzen dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig werden bevonden en de echtheid van de door hem voorgelegde documenten niet in vraag werd gesteld.

Dat verzoeker niet veel weet over zijn reisweg en reisbescheiden is normaal volgens verzoeker omdat hij met een 'passeur' reisde en angst en onzekerheid zijn warrig relaas zou verklaren.

Verzoeker verwijst naar de definitie van een sociale groep. Verzoeker meent dat zijn lidmaatschap van de sociale groep van de Ahmadi's niet ter discussie werd gesteld waardoor hij bescherming kan inroepen enkel en alleen op basis van dit lidmaatschap.

2.2. De ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist juridische grondslag. De bestreden beslissing werd immers niet genomen op basis van dit artikel, maar is gesteund op artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet volgens de bevoegdheid die aan de commissaris-generaal werd toegekend in toepassing van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers asielaanvraag berust op de problemen die hij zou hebben ondervonden ten gevolge van zijn religieuze overtuiging. Verzoeker legt te dien einde een aantal documenten neer maar slaagt er niet in de minste toelichting te geven over deze documenten. Zo legt verzoeker een klachtenbrief neer en kent hij de naam van de persoon die de klacht tegen hem had neergelegd niet, hoewel zijn naam in de brief vermeld staat (gehoorverslag, 3). Verzoeker is ook niet op de hoogte van de verdere afhandeling van deze klachtenbrief (gehoorverslag, 8). Verzoeker deed niet de moeite om een advocaat te contacteren om deze zaak voor hem op te volgen (gehoorverslag, 8) hoewel uit informatie van het administratief dossier blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap zelf juridische hulp kan bieden. Deze informatie wordt overigens niet betwist door verzoeker in het verzoekschrift.

Wat betreft de zogenaamde "FIR", waarvan verzoeker verklaarde dat deze werd opgesteld door de politie, blijkt uit het document dat dit werd opgesteld door een rechtbank en niet door het politiebureau. Bovendien blijkt uit de inhoud van het document zelfs dat de politie weigerde om een aanklacht tegen verzoeker te registreren, waardoor de aanklagers zich genoodzaakt zagen om zich direct tot de rechtbank te wenden. Ook hier is verzoeker nauwelijks op de hoogte van de inhoud van dit voor hem belangrijke document, hoewel hij beweerde dit helemaal doorgelezen te hebben (gehoorverslag, 10).

Verzoekers gebrekkige kennis over de inhoud van de door hem neergelegde documenten in samenhang met het gebrek aan interesse over het verdere verloop van zijn zaak ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en relativeert op ernstige wijze de door hem ingeroepen vrees voor vervolging.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker zijn reisweg niet bewijst. Hij toont niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met een internationale vlucht te zijn aangekomen in Brussel. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer hij in België is aangekomen. Het is bovendien niet aannemelijk dat hij geen informatie kan geven over de door hem gebruikte identiteitsdocumenten. De verklaring dat hij de documenten zelf nooit in handen zou hebben gehad kan geenszins overtuigen gelet op de strenge individuele controles die plaatshebben op de internationale luchthavens binnen Europa. Verzoeker legt geen enkel stuk neer ter staving van zijn reisweg, alleen al deze vaststelling houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Verzoeker verwijst ten slotte naar de algemene situatie van de ahmadiyya in Pakistan. Deze verwijzing naar de algemene situatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Uit tal van mensenrechtenrapporten blijkt dat er honderdduizenden ahmadiyya wonen in Pakistan. Hoewel de situatie van de ahmadiyya in Pakistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt is er ten aanzien van hen evenwel geen sprake is van een systematische vervolging door de overheden. De hoedanigheid van ahmadiyya op zich is onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Ieder dossier wordt immers onderzocht en beoordeeld op individuele basis. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (R.v.St., nr. 121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004).

Waar verzoeker ten slotte verwijst naar artikel 10 van richtlijn 2004/83/EG om te besluiten dat hij tot een 'specifieke sociale groep' behoort wordt het volgende opgemerkt. Een vluchteling dient zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een sociale groep aan te tonen wat verzoeker *in casu* niet doet. Bij het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet nader onderzocht te worden.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER